

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 757/2016
29.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.П.1, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.П.1, адвоката С.Ћ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К 214/14 од 03.12.2015. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 122/16 од 15.04.2016. године, у седници већа одржаној 29.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.П.1, адвоката С.Ћ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К 214/14 од 03.12.2015. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 122/16 од 15.04.2016. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици К 214/14 од 03.12.2015. године окривљени Н.П.1, оглашен је кривим да је извршио кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 3 године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће бити донето посебно решење, те да суду плати судски паушал у износу од 12.000,00 динара, као и да оштећеном В.Р. на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 48.750,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Оштећени В.Р. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1 122/16 од 15.04.2016. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Мионици, окривљеног Н.П.1 и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Мионици К 214/14 од 03.12.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднела бранилац окривљеног Н.П.1, адвокат С.Ћ., без навођења законског разлога због којег подноси захтев за заштиту законитости, а са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновну одлуку првостепеном суду или да исте преиначи у смислу навода из захтева.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да побијана првостепена пресуда не садржи све потребне елементе кривичног дела насилничко понашање и да су конкретном случају евентуално може радити о кривичном делу лака телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, јер је у опису побијане првостепене пресуде дат паушални опис радње извршења насилничког понашања без навођења делатности која се појављује као радња извршења предметног дела.

Изнетим наводима, по оцени овог суда бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда из изреке побијане првостепене пресуде, произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, односно произилази да је окривљени критичном приликом способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела чије извршење је хтео заједно са малолетним Н.П.2 и са још неколико НН лица вршењем насиља, изазивањем туче и дрским и безобзирним понашањем значајније угрозио спокојство грађана и теже реметио јавни ред и мир, тако што су окривљени и малолетни Н.П.2 заједно са још неколико НН лица на мосту преко реке Рибнице сачekali и користећи недовољну осветљеност изненада физички напали оштећене В.Р. и В.М., који су се враћали са породичног весеља, при чему су их окривљени Н.П.1 и малолетни Н.П.2 тукли дрвеним моткама дужине око 1м дебљине око 10 цм, као средствима подобним да тело тешко повреди и здравље тешко наруши задајући им ударце у пределу главе и тела од којих удараца су оштећени задобили лаке телесне повреде ближе описане у изреци пресуде и пали са моста у корито реке.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, неосновани су наводи браниоца окривљеног да се у конкретном случају ради о кривичном делу лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, будући да из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилази да је окривљени вршењем насиља, изазивањем туче, дрским и безобзирним понашањем значајније угрозио

спокојство грађана и теже реметио јавни ред и мир, а услед чега су код оштећених В.Р. и В.М. наступиле лаке телесне повреде.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче да током поступка ниједним изведеним доказом није утврђено да је критичном приликом јавност узнемирена, нити да је сукоб одржан на месту где се налазио већи број људи, те да су „чудни“ ставови нижестепених судова у побијаним пресудама, при чему истиче и да нема ниједног доказа који директно указује да су повреде код оштећених проузроковане радњом окривљеног Н.П.1, осим делимичних исказа оштећених који нису потврђени другим изведеним доказима.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује да је у побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и да побијане пресуде немају разлоге и да у истима нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а они разлози који су дати су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, те да побијана првостепена пресуда не садржи јасне разлоге који поткрепљују чињенично стање које је првостепени суд утврдио.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на то да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како члан 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**